

hoto ustanovení jest zřejmo, že domobranec na dovolené nekoná žádné služby vojenské a tudíž ani služby presenční.

St-l se mýlí, soudí-li, že jsa na dovolené, konal presenční službu, neboť zákon o voj. taxe, mluvě v § 4 o presenční službě, má na mysli skutečně konanou službu voj., jak jde na jevo zejména z § 8 a z §§ 43 a 44 zák. z 5. července 1912 č. 128 ř. z.

Je-li tomu tak, jest výrok žal. úřadu, ukládající st-li služební taxu náhradní za léta 1917—1919, ve kteréž době — jak uvedeno — nebyl přidružen k presenční službě, ve shodě se zákonem.

Dovozuje-li pak st-l ze skutečnosti, že byl na základě § 62 bran. zák. z 19. března 1920 č. 193 Sb. převeden v roce 1920 do zálohy, osvobození od povinnosti platiti voj. taxu náhradní, odporuje tento vývod výslovnému ustanovení § 3, lit. f) zák. z 29. září 1924 č. 231 Sb., přiznávajícímu osvobození od povinnosti platiti voj. taxu bývalým domobrancům, kteří byli na základě branného zákona z 19. března 1920 a prov. nař. k němu převedeni do zálohy, pouze na rok 1920, nikoliv však na léta 1917—1919. Za tato léta dlužno vyměřiti voj. taxu zásadně podle ustanovení zákonů, jež platily pro dotčená léta. S těmito ustanoveními zákonnými jest stížností napadený výrok žal. úřadu ve shodě.

Č. 5998.

Živnostenské právo. — Železnice: Činnost železničního zaměstnance, jehož povinností je čistiti topeniště a komíny v železničních objektech, nepodléhá předpisům živn. řádu.

(Nález ze dne 27. října 1926 č. 12.874/25.)

V ě c: Antonín D. v Z. proti zemské správě politické v Praze o přestupek živnostenského řádu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Trestním nálezem osp-é v M. ze 13. září 1924 byl st-l uznán vinným přestupkem § 15, bod 7, resp. § 22 živn. řádu spáchaným tím, že provádí v objektech železničních kominické práce, aniž má příslušnou koncesi, a odsouzen dle § 132 živn. řádu k pokutě 50 K, po případě do vězení na 5 dnů. Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, poněvadž skutková povaha přestupku jest zjištěna vlastním doznáním st-lovým a dodáno, že dle § 9 zák. z 25. května 1876 č. 45 z. z. česk. musí býti komíny a roury čistěny jen kominíky k tomu oprávněnými.

St-l namítá ve stížnosti na nss a namítal již v řízení správním, že vymetání komínů v železničních objektech neprovozuje jako živnost, nýbrž jako službu, neboť jest želez. zřízencem, jemuž náleží podle rozkazů ředitelství drah vymetati komíny v provozních objektech železničních. Namítka tato jest důvodná.

O provozování zaměstnání po živnostensku, na něž se podle čl. IV. uvoz. patentu k živn. řádu předpisy tohoto zákona vztahují, nelze mluvíti tam, kde jde o provozování nějaké činnosti v poměru služebním.

Že živn. řád provozováním rozumí jen samostatné provozování určité činnosti výdělkové, vysvítá i z oněch ustanovení, kde, jako na př. v §§ 72 a 73, výslovně užívá výrazu »samostatný živnostník« (na rozdíl od pomocných pracovníků). Samostatným živnostníkem možno však nazvat jen osobu, na jejíž účet (a ovšem také risiko) se výdělková činnost provozuje. Samostatné provozování nějakého zaměstnání a provozování zaměstnání v poměru služebním nebo pracovním jsou právě pojmy opačné. O tom, že st-l koná tyto práce jako zaměstnanec železniční, není podle spisů pochybnosti. Dle sdělení ředitelství stát. drah jest provisorním zaměstnancem železničním, jehož služební povinnosti jest čištění topenišť v objektech železničních na určitých tratích. Jestliže žal. úřad právě tak jako první stolice v této činnosti st-lově shledal provozování živnosti a st-le uznal vinným přestupkem § 22 živn. řádu, založil své rozhodnutí na nesprávném výkladu pojmu živnosti ve smyslu živn. řádu, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss. Pokud stížnost dovozuje, že železniční správa jest na základě svého oprávnění k provozování podniku železničního, na nějž se dle čl. V. uvoz. pat. k živn. řádu předpisy tohoto zákona nevztahují, oprávněna komíny v objektech železničních, které slouží provozu železničnímu, čistiti svými zaměstnanci, aniž by potřebovala koncese k provozování živnosti kominické, a že důsledkem toho st-l jako železn. zřízeníec nedopustil se výkonem prací železniční správou mu uložených přestupku platných norem, jest k těmto vývodům podotknouti, že otázka, zdali a pokud železniční správa jest oprávněna prováděti práce kominické svými zřízenci, nebyla nař. rozhodnutím řešena a nss neměl proto podkladu, aby touto otázkou se zabýval.

Č. 5999.

Živnostenské právo: Hostinská koncese propůjčená veř. obchodní společnosti zanikne tím, že vystoupením jednoho ze dvou společníků zanikla společnost sama.

(Nález ze dne 27. října 1926 č. 14615/25).

V ě c: František L. v K. proti ministerstvu obchodu o zrušení koncese hostinské a výčepnické.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — — — —

Min. obchodu vyslovalo nař. rozhodnutím, že st-l neoprávněně provozuje v domě čp. 7 v H. živnost hostinskou a výčepnickou, ježto nemá koncesi k provozování této živnosti. Tento výrok opřelo min. o okolnost, že veřejná obchodní společnost provozovaná pod firmou »Parostrojní pivovar a sladovna v K., S. L.« zanikla úmrtím jednoho ze dvou veř. společníků této firmy, čímž ovšem zanikla i koncese, která snad této společnosti byla udělena. Pro svůj předpoklad, že jmenovaná společnost zanikla, mělo min. podklad v ověřeném opise usnesení krajského soudu v Plzni z, dle něhož veř. společník firmy Šalomoun L. zemřel a jediným majitelem firmy jest st-l. Tento skutkový předpoklad stížnost nepopírá, nýbrž uvádí toliko, že Šalomoun L. vystoupil ze společnosti a nesetřval ve společnosti do své smrti.